

Arrest

nr. 95 415 van 18 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. ARAM NIANG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart het Georgische staatsburgerschap te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent geboren in Kvemo-Kedi (Georgië) en woont in de wijk Lilo in het Tbilisidistrict. In 1995 scheidt u van uw vrouw J.A.. U blijft tot juni 2008 in jullie appartement in Tbilisi wonen, maar koopt dan een appartement in Akhlagori omdat u van de landbouw wil gaan leven. Op 5 augustus 2008 gaat u daar hout halen in het bos. U hoort een explosie. Als u terugkomt, ziet u dat uw auto in brand staat. Uw internationaal paspoort dat in de auto ligt, verbrandt ook. U denkt dat de

Russen of de Ossetiërs uw auto in brand hebben gestoken. De oorlog tussen Rusland/Ossetië en Georgië breekt uit.

Op 17 augustus 2008 wordt uw huis gebombardeerd door de Russen, waarna u naar uw zus in het dorp Sartichala (op het grondgebied van Georgië) verhuist. Twee weken nadat uw huis gebombardeerd werd, schrijft u een brief aan president Saakashvili waarin u financiële steun vraagt om uw huis herop te bouwen. Hij antwoordt u dat enkel beginnende zelfstandige ondernemers of landbouwers in aanmerking komen voor zo'n krediet. Op 8 december 2008 krijgt u een nieuw internationaal paspoort uitgereikt.

Op 5 mei 2009 vindt er een opstand plaats in de legerbasis van Mukhrovani onder leiding van K.O., M.K. en L.A.. Ze hadden zelfs een aanslag op Saakashvili gepland. De militaire basis wordt bestormd, maar de drie mannen ontsnappen. Ze komen in Tskvarichamia terecht en verschuilen zich in een appartement dat u daar heeft. Op dat moment weet u echter niet dat ze daar zijn, want u bent dan zelf in Poti. Eind mei 2009 gaan de drie weg uit uw appartement, maar tijdens hun vlucht worden ze beschoten door de politie. L.A. overlijdt, M.K. raakt gewond en belandt in het ziekenhuis, K.O. kan ontsnappen en is nog steeds spoorloos.

Begin juni 2009 wordt u door de politie van Tbilisi opgeroepen. Ze stellen u vragen over de aanwezigheid van de drie in uw appartement, maar u kan hen ervan overtuigen dat u van niets weet omdat u er zelf niet aanwezig was. U mag gaan van de politie.

Vanaf dat moment begint u wel problemen te krijgen met de familieleden van de drie mannen (vooral met de familie van L.A.) omdat zij ervan uitgaan dat u hen verraden heeft. U krijgt van hen heel vaak dreigtelefoons waarbij ze u zeggen dat ze u zullen vermoorden.

Uiteindelijk verlaat u Georgië op 26 januari 2010. Vanuit het dorp Sartichala gaat u met een vriend eerst naar Akhmeta en dan naar Grozny (Tsjetsjenië) op illegale wijze. In Grozny geeft u uw internationaal paspoort af aan de mensen die uw reis regelen. Vanuit Grozny gaat u met de wagen via Kiev (Oekraïne) naar België, waar u op 11 februari 2010 aankomt en de volgende dag asiel aanvraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort voor aan de Belgische asielinstanties."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u een asielaanvraag indient omwille van twee redenen: in 2008 had u een krediet aangevraagd bij president Saakashvili omdat uw huis in Akhgori tijdens de oorlog van augustus 2008 gebombardeerd was – dit krediet werd u echter niet toegekend – en in 2009 verschansten drie plegers van een staatsgreep zich in uw appartement, waardoor u problemen kreeg met de politie en met de familieleden van deze 3 opstandelingen (CGVS p. 8). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Ten eerste, wat betreft het **krediet dat u in 2008 aanvroeg** bij president Saakashvili, verklaart u dat uw huis in Akhgori op 17 augustus 2008 door de Russen gebombardeerd werd. Daarom schreef u twee weken na dit bombardement een brief naar president Saakashvili om geld te vragen. Drie dagen daarna kreeg u een brief terug waarin stond dat als u geen (handels)zaak had, u geen krediet kon krijgen (CGVS p. 11-12).

Welnu, ten eerste valt het op dat u verklaarde dat u via uw neven of nichten zou proberen de brief van de president nog te bezorgen aan de Belgische asielinstanties (CGVS p. 12); tot op heden heeft het Commissariaat-generaal hieromtrent echter nog niets ontvangen.

Ten tweede, en belangrijker, wijst dit incident op geen enkele manier op een (systematische) vervolging tegenover u (vanwege de Georgische president). U verklaart immers dat het een wettelijke voorwaarde was een zaak te hebben om een krediet te krijgen van de overheid ('ja, dat was de wet. Soms geeft de overheid een lening om materiaal of vee te kopen of een zaak op te starten en dan later die lening terug te betalen') en dat deze wet voor iedereen gold en niet enkel voor u.

Als u daarop gevraagd wordt wat dan het probleem voor u is als deze voorwaarde zo in de wet staat, verklaart u dat er voor u een uitzondering zou kunnen zijn omdat u een aanhanger was van Saakashvili. Als u dan gezegd wordt dat iedereen wel een reden zou kunnen bedenken waarom hij een uitzondering verdient, verklaart u 'ik dacht dat het voor mij zou lukken'. Hierbij verklaart u dat de president eigenlijk niets verkeerd deed in verband met uw aanvraag tot krediet (CGVS p. 12-13).

Welnu, als het krediet waarvoor u een aanvraag indiende volgens de Georgische wet enkel voorzien is als steun voor mensen die een zaak opstarten (zoals u ook zelf aangeeft), is het logisch dat enkel

beginnende ondernemers dit krediet toegekend krijgen en mensen die geld nodig hebben voor andere doeleinden, zoals u voor het heropbouwen van uw huis, niet.

Bijgevolg houdt de weigering van de president in verband met uw kredietaanvraag helemaal geen vervolging in, maar betreft het louter de toepassing van de bestaande Georgische wetgeving – wat u zelf ook expliciet onderkent (CGVS, p. 12-13). Dat u een uitzondering op deze wetgeving zou verdienen omdat u een voorstander bent van Saakashvili, verandert niets aan deze beoordeling.

Ten tweede kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw (onvrijwillige) **betrokkenheid bij de beramers van de staatsgreep in 2009** en de problemen die u als gevolg daarvan ondervonden zou hebben (i.e. uw oproeping naar de politie van het Isam-Isangoridistrict en de bedreigingen vanwege de familieleden van de staatsgreepplegers).

Zo verklaart u dat de drie personen in kwestie K.O., M.K. en L.A.) zich vanaf 5 mei 2009 in uw appartement in Tskvarichamia schuilhielden zonder dat u dat wist. Volgens u bleven ze daar tot 27, 28 of 29 mei 2009 toen ze weggingen, maar tijdens hun ontsnapping uit uw appartement werden ze beschoten door de politie. Daarbij werd L.A. volgens uw verklaringen vermoord; M.K. raakte gewond, belandde in het ziekenhuis, werd veroordeeld en zit nu in de gevangenis; K.O. is sindsdien spoorloos en werd bij verstek tot twintig jaar gevangenisstraf veroordeeld (CGVS p. 8-10).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat deze drie personen in de nacht van 20 op 21 mei 2009 beschoten werden door de politie, dat M.K. daarbij gedood werd en dat zowel K.O. als L.A. gewond raakte en beiden naar het ziekenhuis werden gebracht.

Uw verklaringen verschillen hiervan op een aantal cruciale punten (tijdstip van de schietpartij, de persoon die overleed en die nog voortvluchtig zou zijn), waardoor ze uiterst ongeloofwaardig worden. Als de drie mannen daadwerkelijk een tijd in uw appartement verbleven en u daardoor ook problemen kende, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet wanneer de schietpartij plaatsvond, wie daarbij omkwam en wie naar het ziekenhuis werd gebracht; te meer als u verklaart dat u één van hen (i.e. K.O.) kende. Dit is hier absoluut niet het geval.

Verder maakte u niet aannemelijk dat het appartement (gelegen in een soort vakantiedomein voor kinderen) waar de drie personen zich hadden schuilgehouden het uwe was of aan u gelinkt kon worden.

U stelt wel dat dit appartement niet op uw eigen naam geregistreerd stond, maar dat u er wel renovaties in uitvoerde en iedereen u daar kende. U verklaart dat u ieder seizoen tien kilo honing aan een bewaker, I. genaamd, gaf zodat het eigenlijk uw appartement was (CGVS, p. 8-9).

Wat de familienaam was van de bewaker die u omkocht, weet u niet (CGVS, p. 9). U weet evenmin op wiens naam het dan wel geregistreerd stond ('er was een soort scoutskamp. Ik weet niet wie de directeur was en wie de eigenaar', 'Departement van Cultuur misschien. Het was een vakantiehuis voor kinderen') (CGVS, p. 10).

Aangezien deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, te meer omdat u verklaart dat u in dat appartement een tijdje verbleef en iedereen u daar kende (CGVS, p. 9). Dit was in casu niet het geval.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u gekend zou hebben met de familieleden van de 3 opstandelingen die in uw appartement verbleven zouden hebben, meer bepaald de doodsb bedreigingen vanwege deze familieleden omdat ze dachten dat u de opstandelingen verraden had bij de autoriteiten (CGVS, p. 8-10).

Te meer omdat u verklaart dat u vooral problemen kende met de familieleden van L.A., aangezien hij vermoord werd (CGVS, p. 9), terwijl uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat niet L.A., maar M.K. omkwam bij de beschieting door de autoriteiten (cfr. infra).

Bovendien zijn uw verklaringen over deze problemen weinig consistent.

Zo verklaart u in eerste instantie dat u bij terugkeer naar Georgië vermoord zou worden, hetzij door de familieleden van K.O., hetzij door de politie (CGVS, p. 8).

Later verklaart u dan weer dat u vooral problemen had met de familieleden van de persoon die overleden was, zijnde L.A. (CGVS, p. 9).

Vervolgens stelt u dan weer dat u de meeste problemen had met de familie van L.A. en M.K., aangezien u K.O. kende (CGVS, p. 10), hoewel u eerder wel verklaard had dat het net de familie van K.O. was die u bij terugkeer naar Georgië zou vermoorden.

Dergelijke inconsistente verklaringen tasten de geloofwaardigheid van uw problemen nog verder aan. Omwille van de eerder gedane vaststellingen kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u gekend zou hebben met de politie omdat de drie opstandelingen zich in uw appartement verschanst hadden. De politie zou u omwille van dit vermeende verblijf namelijk aan een ondervraging onderworpen hebben (CGVS, p. 9).

Uw verklaringen waren op dit punt evenmin consistent.

Op de vraag wat er met u zou gebeuren indien u vandaag naar uw land van herkomst zou terugkeren, antwoordt u namelijk dat u gedood zou worden ofwel door de familie van K.O. ofwel door de politie, die denkt dat u de drie opstandelingen verborgen hield (CGVS, p. 8).

Later geeft u echter aan dat u tijdens de ondervraging door de politie kon aantonen dat u op het moment van voornoemde gebeurtenissen in een hotel in Poti verbleef en de politie hiermee genoegzaam. Nadien zou u geen problemen meer gekend hebben met de politie (CGVS, p. 9), wat geenszins te rijmen valt met uw verklaringen als zou u bij terugkeer plots om diezelfde reden door de politie vermoord worden.

Ook hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

In ditzelfde verband dient er ten slotte nog op gewezen te worden dat u van deze problemen in 2009 als gevolg van het vermeende verblijf van de drie mannen in uw appartement niets gezegd heeft tijdens uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken; daar heeft u het namelijk enkel over de algemene (en economische) situatie in Akhlagori sinds de oorlog tussen Georgië en Rusland en het krediet dat u niet kreeg (vragenlijst CGVS dd. 16.02.2010 p. 2 vraag 3.5).

Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten (i.c. ondervraging vanwege de politie en doodsb bedreigingen vanwege de familieleden van de drie mannen).

Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen en deze feiten pas opwerpt tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, doet bijkomende vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten.

Als u hier op gewezen wordt, verklaart u dat u deze feiten wél vermeld had op de DVZ (CGVS p. 10). Dit is echter een weinig overtuigende verklaring aangezien dit niet zo in het DVZ-verslag staat; het DVZ-verslag werd u nochtans in het Georgisch voorgelezen en u heeft dit ter goedkeuring ondertekend (vragenlijst CGVS dd. 16.02.2010 p. 3).

Ten derde, wat betreft uw **identiteitsdocumenten**, legt u enkel een kopie van de eerste pagina van uw internationaal Georgisch paspoort voor.

Het origineel van dit paspoort had u in Grozny tijdens uw reis van Georgië naar België in februari 2010 aan bepaalde Tsjetsjenen afgegeven. Die mensen brachten u dan (verstopt) in een auto naar België – waarom ze uw internationaal paspoort dan nodig hadden weet u echter niet. Eenmaal u hier in België asiel had aangevraagd, belde u die mensen op, waarna ze u deze kopie van de eerste pagina bezorgden (CGVS p. 6-7 & p. 8).

U verklaart dat u ook een intern Georgische identiteitsdocument had, maar u dit bij het verkrijgen van uw internationale paspoort (dd. 8.12.2008) moest afgeven en het daarna niet terugkreeg en het zelf ook niet terugvroeg (CGVS p. 5).

Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde twijfels bij uw verklaringen omtrent (het ontbreken van) uw identiteitsdocumenten.

U verklaart immers dat u uw internationaal paspoort zelf was gaan ophalen in het Nadzaladevidistrict via de normale procedure op 8 december 2008, zonder daarbij problemen te ondervinden (CGVS p. 5 + document 1 in administratief dossier).

Als u gevraagd wordt waar het origineel is, verklaart u dat uw auto op 5 augustus 2008 in Akhlagori in brand werd gestoken, waarschijnlijk door Russen of Ossetiërs; daarbij verbrandde ook uw internationaal paspoort (CGVS p. 5). Als u erop gewezen wordt dat het toch onmogelijk is dat uw internationaal paspoort werd uitgegeven op 8 december 2008 maar dat het reeds vier maanden daarvoor (nl. op 5 augustus 2008) verbrand zou zijn toen uw auto in brand zou zijn gestoken, geeft u daarop geen reactie. Pas daarna past u uw oorspronkelijke verklaringen aan en verklaart u dat u in 2006 in Isam-Isangori district reeds een eerste internationaal paspoort had gekregen (waarbij u uw interne identiteitskaart achterliet), dat dat paspoort verbrandde op 5 augustus 2008 en dat u op 8 december 2008 in Nadzaladevi district een tweede internationaal paspoort verkreeg (waarvoor u vreemd genoeg geen interne identiteitskaart moest voorleggen 'omdat u reeds in de computer stond'), dat u dan later aan de Tsjetsjenen gaf toen u naar België kwam (CGVS p. 6).

Als u gevraagd wordt waarom u pas een half jaar na 5 augustus 2008 (i.e. het moment waarop uw eerste internationaal paspoort verbrand zou zijn) nieuwe identiteitsdocumenten ging aanvragen, verklaart u dat u niet plande om ergens naartoe te gaan, maar dat uw werk vlakbij die dienst was en u daarom een nieuw internationaal paspoort ging aanvragen.

Als u gevraagd wordt waarom u een internationaal paspoort ging aanvragen en geen interne identiteitskaart (aangezien u toch had verklaard dat u niet plande ergens naartoe te gaan), verklaart u 'omdat ik plande om weg te gaan. Op 5 mei 2009 was er een soort aanval op de president'.

Wanneer u erop gewezen wordt dat u net verklaard had dat u op dat moment (i.e. 8.12.2008) niet van plan was ergens heen te gaan en dat u dan niet kan weten dat er in mei 2009 een aanval op de

president zou zijn, verklaart u 'Op 5 augustus 2008 brak de oorlog uit. Mijn huis brandde af. Ik had problemen met de president' (CGVS p. 6).

Welnu, het is bijzonder opvallend dat u zich eerst flagrant tegenspreekt over het moment waarop u uw internationaal paspoort verkreeg en het verbrandde (volgens uw verklaringen respectievelijk 8 december 2012 & 5 augustus 2012) – waardoor het uitbranden van uw auto met dit paspoort erin meteen ongeloofwaardig wordt – en, pas nadat u hiermee geconfronteerd wordt, uw verklaringen volledig aanpast door te verklaren dat u in 2006 reeds een eerste internationaal paspoort had verkregen.

Het is ook vreemd en geheel onlogisch dat u nog een half jaar zou wachten om nieuwe identiteitsdocumenten aan te vragen; dan nog een internationaal paspoort (zonder dat u zich daarbij überhaupt zou moeten hebben identificeren) en geen interne identiteitskaart, hoewel u had verklaard dat u niet van plan was om naar het buitenland te gaan.

Gelet op deze elementen ontstaat het vermoeden dat u uw originele identiteitsdocumenten, meer bepaald uw interne identiteitskaart en uw internationale paspoort, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Op deze manier wordt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen, en niet in het minst die over uw reisroute, verder aangetast.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Georgië een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Het **document** dat u neerlegt verandert hier niets aan. De kopie van uw internationaal Georgisch paspoort bevat immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Over dit document werden hierboven reeds bijkomende opmerkingen gemaakt (zie boven)."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker vat zijn verzoekschrift van 4 oktober 2012 aan (zie p. 1) met de mededeling dat "De aanvrager en zijn vrouw zijn op zoek naar asiel. Zij zoeken de voordelen van het proces en gratis depot van de documenten die nodig zijn voor dit doel" (sic).

2.1.2. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker verklaarde (zie verklaring van 16 februari 2010, nr. 14; verhoorverslag van 24 augustus 2012, p. 2) sinds meer dan vijftien jaar, wettelijk gescheiden te zijn.

2.1.3. Verzoeker voert als middelen aan (zie p. 2): "middelen genomen tegen het bestreden besluit": "Artikel 39/69, §1, 2, 4 van de wet van 15 december 1980, die artikel 39/79 van de wet bepaalt dat de toepassing bevatten, moet, op straffe van nietigheid, uiteenzetting van de feiten en gronden tot staving van het beroep" (sic).

Wat betreft (zie p. 3) "identificatie van de wet heeft overtreden door de bestreden beschikking" (sic), laat verzoeker gelden dat "de aanvrager is een unieke manier om de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 op de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen, en de motivatie ontbreekt, onjuist of onvoldoende is" (sic).

Verzoeker stelt "dat de verplichting tot formele belasting te rechtvaardigen op het gezag moet het mogelijk maken het individu om de redenen die de bestreden zonder dat de overheid bepaald weet heeft de plicht om uit te leggen de redenen" (sic).

Hij laat gelden "Dit principe heeft ten minste een plaats: dat de motivatie moet reageren, al was het maar impliciet, maar duidelijk, de belangrijkste argumenten van de belanghebbende" (sic) en dat "de beslissing moet duidelijk en ondubbelzinnig de redenering van de auteur om het individu aan de redenen voor de maatregel kunnen kennen en de bevoegde rechter zijn controle uit te oefenen" (sic).

Aangaande de "verklaring van hoe de regels geschonden in het geval" (sic), gaat verzoeker in op de oorlog in Zuid-Ossetië in augustus 2008; hij legt uit dat het conflict zich uitbreidde naar Abchazië en dat honderden burgers "werden gedood, gewond, aangehouden of ontbreekt, hebben duizenden gezien hun eigendom en huis verwoest en meer dan 300.000 mensen werden gedwongen om Abchazië en Zuid-Ossetië te verlaten" (sic).

Verzoeker vervolgt *"Geweigerd op de lening aan de aanvrager, is het duidelijk dat leningen aan Georgië voor de wederopbouw niet specifiek gericht, maar marketeers inbegrepen bijstand aan ontheemden, rehabilitatie, economisch herstel, macro-economische stabilisatie, de nieuwe infrastructuur, enz"* (sic). Hij stelt dat *"Indien de aanvrager is uitgesloten van de lening alleen omdat hij niet als een handelaar, het is inderdaad een discrimination politieke aard als gevolg van de Georgische staat"* (sic).

Verzoeker voegt er aan toe dat *"Als de coup, er was eigenlijk een poging in 2009. De verwarring die volgde en de individuele ervaring van de gebeurtenis maakt het moeilijk om een verhaal van werkelijkheid"* (sic).

Volgens verzoeker kan *"de verklaringen van verzoekster niet worden afgewezen op basis van een algemene werkelijkheid van het incident op voorwaarde dat de verzoeker niet spreken van de staatsgreep, maar over het algemeen mensen namen deel"* (sic).

Verzoeker vraagt (zie p. 4) *"op basis van al deze ontwikkelingen moet de bestreden beslissing en het verlenen van de aanvrager de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming"* (sic) toe te kennen.

Hij besluit met *"And you will justice"* (sic).

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift in erbarmelijk Nederlands is opgesteld; gelet op de talrijke vocabulaire en grammaticale fouten is de inhoud van het verzoekschrift quasi onverstaanbaar.

De Raad gaat bijgevolg enkel in op die delen van het verzoekschrift die enigszins verstaanbare argumenten aanvoeren.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de weigering van de president in verband met zijn kredietaanvraag een vervolging inhoudt:

“Welnu, ten eerste valt het op dat u verklaarde dat u via uw neven of nichten zou proberen de brief van de president nog te bezorgen aan de Belgische asielinstanties (CGVS p. 12); tot op heden heeft het Commissariaat-generaal hieromtrent echter nog niets ontvangen. Ten tweede, en belangrijker, wijst dit incident op geen enkele manier op een (systematische) vervolging tegenover u (vanwege de Georgische president). U verklaart immers dat het een wettelijke voorwaarde was een zaak te hebben om een krediet te krijgen van de overheid (‘ja, dat was de wet. Soms geeft de overheid een lening om materiaal of vee te kopen of een zaak op te starten en dan later die lening terug te betalen’) en dat deze wet voor iedereen gold en niet enkel voor u. Als u daarop gevraagd wordt wat dan het probleem voor u is als deze voorwaarde zo in de wet staat, verklaart u dat er voor u een uitzondering zou kunnen zijn omdat u een aanhanger was van Saakashvili. Als u dan gezegd wordt dat iedereen wel een reden zou kunnen bedenken waarom hij een uitzondering verdient, verklaart u ‘ik dacht dat het voor mij zou lukken’. Hierbij verklaart u dat de president eigenlijk niets verkeerd deed in verband met uw aanvraag tot krediet (CGVS p. 12-13). Welnu, als het krediet waarvoor u een aanvraag indiende volgens de Georgische wet enkel voorzien is als steun voor mensen die een zaak opstarten (zoals u ook zelf aangeeft), is het logisch dat enkel beginnende ondernemers dit krediet toegekend krijgen en mensen die geld nodig hebben voor andere doeleinden, zoals u voor het heropbouwen van uw huis, niet. Bijgevolg houdt de weigering van de president in verband met uw kredietaanvraag helemaal geen vervolging in, maar betreft het louter de toepassing van de bestaande Georgische wetgeving – wat u zelf ook expliciet onderkent (CGVS, p. 12-13). Dat u een uitzondering op deze wetgeving zou verdienen omdat u een voorstander bent van Saakashvili, verandert niets aan deze beoordeling.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande *“dat leningen aan Georgië voor de wederopbouw niet specifiek gericht, maar marketeers inbegrepen bijstand aan ontheemden, rehabilitatie, economisch herstel, macro-economische stabilisatie, de nieuwe infrastructuur, enz” (sic).*

Hij laat tevens gelden: *“Indien de aanvrager is uitgesloten van de lening alleen omdat hij niet als een handelaar, het is inderdaad een discrimination politieke aard als gevolg van de Georgische staat” (sic).*

De Raad ziet niet in hoe de “argumentatie” in het verzoekschrift, de vaststellingen in de bestreden beslissing kan wijzigen, temeer gezien verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal zelf verklaarde dat het een wettelijke voorwaarde was een handelszaak te bezitten om overheidskrediet te krijgen en tevens erkende dat de president eigenlijk niets onwettig besliste in verband met zijn kredietaanvraag.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in zijn besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de weigering door de president van zijn kredietaanvraag een vervolging inhoudt.

Betreffende de door verzoeker aangehaalde problemen omwille van zijn (onvrijwillige) betrokkenheid bij de staatsgreep in 2009, stelt de commissaris-generaal vast dat (i) verzoekers versie van de feiten niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat deze drie personen in de nacht van 20 op 21 mei 2009 beschoten werden door de politie, dat M.K. daarbij gedood werd en dat zowel K.O. als L.A. gewond raakte en beiden naar het ziekenhuis werden gebracht, (ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat het appartement waar de drie mannen zich hadden schuilgehouden, eigendom van verzoeker was of met hem in verband stond, gezien de vage verklaringen van verzoeker hieromtrent, terwijl deze nochtans had verklaard dat hij een tijdje in het appartement verbleef en iedereen hem daar kende.

Gezien de commissaris-generaal geen geloof hecht aan de problemen omwille van verzoekers (onvrijwillige) betrokkenheid bij de plegers van de staatsgreep in 2009, hecht de commissaris-generaal evenmin geloof aan de problemen die verzoeker gekend zou hebben met de familieleden van de drie opstandelingen, noch aan de problemen die verzoeker hierdoor gekend zou hebben met de politie. Bovendien legde verzoeker verschillende tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over deze problemen met de familieleden en met de politie.

De commissaris-generaal stelde nog vast dat verzoeker van deze problemen geen melding maakte tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan *“Als de coup, er was eigenlijk een poging in 2009. De verwarring die volgde en de individuele ervaring van de gebeurtenis maakt het moeilijk om een verhaal van werkelijkheid” (sic).*

Volgens verzoeker kan *“de verklaringen van verzoekster niet worden afgewezen op basis van een algemene werkelijkheid van het incident op voorwaarde dat de verzoeker niet spreken van de staatsgreep, maar over het algemeen mensen namen deel” (sic).*

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker die verklaart te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

In acht genomen wat voorafgaat, voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die de vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde vaststellingen vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op verzoekers talrijke tegenstrijdige en incoherente verklaringen dienaangaande, alsook het feit dat hij bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van zijn problemen omwille van zijn betrokkenheid bij de plegers van de staatsgreep in 2009, wordt zijn relaas niet voor waar aangenomen.

Aangaande de identiteitsdocumenten van verzoeker, stelde de commissaris-generaal nog het volgende vast:

*“Ten derde, wat betreft uw **identiteitsdocumenten**, legt u enkel een kopie van de eerste pagina van uw internationaal Georgisch paspoort voor.*

Het origineel van dit paspoort had u in Grozny tijdens uw reis van Georgië naar België in februari 2010 aan bepaalde Tsjetsjenen afgegeven.

Die mensen brachten u dan (verstopt) in een auto naar België – waarom ze uw internationaal paspoort dan nodig hadden weet u echter niet. Eenmaal u hier in België asiel had aangevraagd, belde u die mensen op, waarna ze u deze kopie van de eerste pagina bezorgden (CGVS p. 6-7 & p. 8).

U verklaart dat u ook een intern Georgische identiteitsdocument had, maar u dit bij het verkrijgen van uw internationale paspoort (dd. 8.12.2008) moest afgeven en het daarna niet terugkreeg en het zelf ook niet terugvroeg (CGVS p. 5).

Het Commissariaat-generaal heeft echter gegronde twijfels bij uw verklaringen omtrent (het ontbreken van) uw identiteitsdocumenten.

U verklaart immers dat u uw internationaal paspoort zelf was gaan ophalen in het Nadzaladevidistrict via de normale procedure op 8 december 2008, zonder daarbij problemen te ondervinden (CGVS p. 5 + document 1 in administratief dossier). Als u gevraagd wordt waar het origineel is, verklaart u dat uw auto op 5 augustus 2008 in Akhlagori in brand werd gestoken, waarschijnlijk door Russen of Ossetiërs; daarbij verbrandde ook uw internationaal paspoort (CGVS p. 5).

Als u erop gewezen wordt dat het toch onmogelijk is dat uw internationaal paspoort werd uitgegeven op 8 december 2008 maar dat het reeds vier maanden daarvoor (nl. op 5 augustus 2008) verbrand zou zijn toen uw auto in brand zou zijn gestoken, geeft u daarop geen reactie.

Pas daarna past u uw oorspronkelijke verklaringen aan en verklaart u dat u in 2006 in Isam-Isangori district reeds een eerste internationaal paspoort had gekregen (waarbij u uw interne identiteitskaart achterliet), dat dat paspoort verbrandde op 5 augustus 2008 en dat u op 8 december 2008 in Nadzaladevi district een tweede internationaal paspoort verkreeg (waarvoor u vreemd genoeg geen interne identiteitskaart moest voorleggen ‘omdat u reeds in de computer stond’), dat u dan later aan de Tsjetsjenen gaf toen u naar België kwam (CGVS p. 6).

Als u gevraagd wordt waarom u pas een half jaar na 5 augustus 2008 (i.e. het moment waarop uw eerste internationaal paspoort verbrand zou zijn) nieuwe identiteitsdocumenten ging aanvragen,

verklaart u dat u niet plande om ergens naartoe te gaan, maar dat uw werk vlakbij die dienst was en u daarom een nieuw internationaal paspoort ging aanvragen.

Als u gevraagd wordt waarom u een internationaal paspoort ging aanvragen en geen interne identiteitskaart (aangezien u toch had verklaard dat u niet plande ergens naartoe te gaan), verklaart u 'omdat ik plande om weg te gaan. Op 5 mei 2009 was er een soort aanval op de president'.

Wanneer u erop gewezen wordt dat u net verklaard had dat u op dat moment (i.e. 8.12.2008) niet van plan was ergens heen te gaan en dat u dan niet kan weten dat er in mei 2009 een aanval op de president zou zijn, verklaart u 'Op 5 augustus 2008 brak de oorlog uit. Mijn huis brandde af. Ik had problemen met de president' (CGVS p. 6).

Welnu, het is bijzonder opvallend dat u zich eerst flagrant tegenspreekt over het moment waarop u uw internationaal paspoort verkreeg en het verbrandde (volgens uw verklaringen respectievelijk 8 december 2012 & 5 augustus 2012) – waardoor het uitbranden van uw auto met dit paspoort erin meteen ongeloofwaardig wordt – en, pas nadat u hiermee geconfronteerd wordt, uw verklaringen volledig aanpast door te verklaren dat u in 2006 reeds een eerste internationaal paspoort had verkregen.

Het is ook vreemd en geheel onlogisch dat u nog een half jaar zou wachten om nieuwe identiteitsdocumenten aan te vragen; dan nog een internationaal paspoort (zonder dat u zich daarbij überhaupt zou moeten hebben identificeren) en geen interne identiteitskaart, hoewel u had verklaard dat u niet van plan was om naar het buitenland te gaan.

Gelet op deze elementen ontstaat het vermoeden dat u uw originele identiteitsdocumenten, meer bepaald uw interne identiteitskaart en uw internationale paspoort, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Op deze manier wordt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen, en niet in het minst die over uw reisroute, verder aangetast."

Deze motivering blijft overeind en vindt steun in het administratief dossier; de Raad verwijst dan ook integraal naar deze motivering in de bestreden beslissing.

De enkele vermelding in het verzoekschrift (zie p. 3) "*Verklaring van hoe de regels werden geschonden in het geval*", aangaande de oorlog in Zuid-Ossetië in augustus 2008, dat het conflict zich uitbreidde naar Abchazië en dat honderden burgers "*werden gedood, gewond, aangehouden of ontbreekt, hebben duizenden gezien hun eigendom en huis verwoest en meer dan 300.000 mensen werden gedwongen om Abchazië en Zuid-Ossetië te verlaten*" (sic), betreft slechts een verwijzing naar de algemene situatie en volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier –gelet op bovenstaande vaststellingen– in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 24 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE